

Zondag 28 april 2024, vijfde paaszondag b

Eerste lezing: Handelingen 9:26-31

Tweede lezing: 1 Johannes 3:18-21

Evangelielezing: Johannes 15:1-8

Homilie

Een gevoel van zekerheid van dat je bij God hoort: dat is iets wat wij als gelovigen vaak willen hebben. De lekenbroeder Laurentius van de Verrijzenis schreef in de 17 e eeuw al dat hij geplaagd werd door een knagend gevoel van: ben ik wel behouden, hoor ik wel bij God? Van zijn worstelingen lezen we in de brieven die van hem zijn nagelaten. Hoe actueel kan dat soms ook klinken voor een hedendaagse gelovige, zelfs voor iemand die regelmatig naar de kerk gaat, en veel bezig is met zijn/haar geloof.

De apostel Johannes schrijft er ook over in zijn 1 e brief, in de verzen die tot de teksten van deze zondag behoren. Hij schrijft: leg je toe op de naastenliefde, en wel in concrete daden. Als je dat spoor volgt, dan krijg je de zekerheid dat je bij God hoort, dat je bij hem thuis hoort, zoals Johannes het noemt.

Johannes noemt daarbij ook nog het geweten, dat ons soms hard kan toespreken. Wie kent dat niet, dat je in een bepaalde situatie bijvoorbeeld pijnlijke dingen over iemand zegt, en je daar achteraf voor schaamt? Of dat je te weinig luistert naar mensen die je aandacht nodig hebben, of noem het maar op. Johannes zegt: leg je toe op de naastenliefde, dan voel je dat je bij God thuishoort, en dan spreekt je geweten je niet zo streng toe. Maar, zegt Johannes erbij, zelfs als je geweten je wel dingen verwijt, dan is dat nog niet het einde van de wereld. God is altijd groter dan je geweten, oftewel: Gods vergeving is altijd groot genoeg om ons weer een nieuw begin te geven. En dat is de goede boodschap van het evangelie: we mogen altijd weer opnieuw beginnen.

In de Bijbel lezen we altijd weer opnieuw over mensen die verkeerde dingen hadden gedaan, of die in de macht van het kwaad waren gekomen, en door de Heer weer op het rechte spoor werden gebracht. Zacheüs, Maria Magdalena, Petrus die zijn Heer had verloochend, Paulus...

Ja, wat die laatste betreft, aan hem kun je zien hoe moeilijk het soms is om een nieuw begin te maken. Hij had eerst de christenen vervolgd, had toen een ingrijpend visioen waarin Christus zich aan hem openbaarde, en wilde toen het evangelie prediken. Maar dat laatste was niet eenvoudig. Mensen kenden hem als christenvervolger. Zij hadden moeite om te geloven dat Paulus echt veranderd was. Dat nieuwe begin van Paulus, was dat wel echt? Barnabas, die later Paulus' medewerker zou worden, had medelijden met Paulus en nam het voor hem op.

Dat lezen we in de tekst in Handelingen 9 voor deze zondag. Als mensen je op een bepaalde manier kennen, dan is het vaak moeilijk om een nieuw begin te maken.

Maar zelfs al krijg je die ruimte wel van mensen, en kun je je gaan toeleggen op de naastenliefde, dan is het vaak nog steeds niet eenvoudig. De weerstand komt niet alleen uit andere mensen, maar ook uit onszelf. Wij mensen kiezen toch vaak voor gemak, of gaan de weg van de minste weerstand. Of we letten wel op andermans belang, en we doen ons best, maar er zijn grenzen aan wat we willen doen voor een ander. "Heb je naaste lief als jezelf": wij willen het vaak wel doen, maar we komen onszelf vaak zo tegen. Zoals Jezus' leerling Petrus, die zo veel voor de Heer wilde doen, maar zichzelf zo tegenviel. Wat moet je dan doen: nog meer je best doen? Een tandje bijsteken? Als een wielrenner die een koers wil winnen, of als een marathonloper die "de man met de hamer" voorbij moet komen, puur op wilskracht?

Maar als Johannes het over naastenliefde heeft, heeft hij het niet over wilskracht. Hij was erbijtoen Jezus het over het geloofsleven had, en het beeld van een wijnstok gebruikte. Johannes zegt: wil je groeien in liefde, wil je tot zegen van anderen zijn, zoek dan een diepe verbondenheid met de Heer. Zoals een rank verbonden is met de wijnstok, zo moeten (of mogen) wij verbonden zijn met Christus. Dan worden de zaken heel anders. We mogen terugvallen op onze Heer, op Zijn kracht.

Maar dat kan ons nog wel wat abstract in de oren klinken, want hoe doe je dat dan? Stil blijven zitten totdat God je in beweging zet? De Amerikaanse schrijver Richard Foster, die boeken schreef over groeien in geloof, zei dat het niet betekent dat je maar niets doet. Je kunt wel degelijk wat doen. In zijn boek "Celebration of discipline" (vertaald als: "Het feest van de navolging") noemde hij verschillende zaken, zoals: meditatie, bidden, studeren, de stilte opzoeken, dienstbetoon aan anderen, meedoen met christelijke vieringen, je toeleggen op een houding van eenvoud, de minste willen zijn... Dat zijn dingen waar je je op kunt toeleggen.

De Amerikaanse evangelist Dawson Trotman vertaalde het christenleven met een wiel. Midden in het wiel is Jezus Christus: om Hem draait alles. Verder heeft het wiel twee horizontale en twee verticale spaken. De verticale spaken vormen onze verbinding met God, vooral in bidden en het lezen in de Bijbel. De horizontale spaken vormen onze verbinding met onze medemens, in naastenliefde en het spreken van woorden die bij een christen horen.

Ontbreekt één van de spaken, dan loopt het wiel scheef. Is Christus niet in het centrum van ons leven, dan komen we helemaal niet vooruit. Maar als we onszelf toeleggen op het leven in Gods licht, en het doorgeven van Gods liefde, dan kunnen we iets betekenen in deze wereld.

Jezus heeft gezegd in Efeziërs 2:9, dat God goede werken voor ons heeft bedacht waar wij in mogen wandelen.

Dus mogen we zijn als een rank in de wijnstok. We blijven niet op onszelf, maar we verbinden ons op een diepe manier met God en onze naaste.

Dominee Marcel Pool